

בס"ד

רַבֵּנוּ נַחֲמֵן
מִבְּרַסְלָב

בַּצֵּרֶעַ

טוב להגיד ולשיר

נְנַחֵם נַחֲמֵן מֵאוֹמֵן

לזכות לבל הישועות

רבנו נחמן מברסלב פירושים על פרשת "מצרע"

זאת תורת המצרע

(ויקרא י"ד, ב')

וּדְרָשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: אפילו הזבין והמצרעין
וכו' עוסקין בתורה.

על-ידי התורה הקדושה שהמשיך לנו משה רבינו
עליו השלום, על-ידי זה אנחנו מקשרין לעולם בו
יתברך, כי אפלו פושעי ישראל מלאים מצות כרמון,
ואפלו מי שגנבל למקום שגנבל ורחוק מאד מהשם
יתברך על-ידי מעשיו הרעים, אף על פי כן יכול
להתקרב להשם יתברך בקל על-ידי למוד התורה
הקדושה, כי התורה הקדושה יורדת אפלו למי
שהוא בעמקי הקלפות בשאל תחתיות חסוֹשֵׁלֹם,
ומעוררת אותו ומקרבת אותו להשם יתברך,
בבחינת אבדון ומות אמרו באזנינו שמענו שמעה,
שאפלו מי שהוא בדיוטא התחתונה חסוֹשֵׁלֹם
במדור הקלפות שהם בחינת אבדון ומות, גם הם
שומעים שמעה של התורה הקדושה, שהיא נותנת
לפתאים ערמה ומכרות קמיהו עד מתי פתיים וכו',
וזה בחינת שאמרו רבותינו ז"ל אין דברי תורה
מקבלין טמאה. ועל-כן אפלו הזבין והמצרעין וכו'
עוסקין בתורה וכו' זה רמז שאפלו אלו שהם בסטרא
המסאבותא, גם הם צריכין לעסק בתורה, כי התורה
תוכל לקרב גם אותם להשם יתברך שזה בחינת
והסתרת פני מהם וכו', ואף על פי כן גם אז וענתה
השירה הזאת לפניו וכו', כי התורה תרד עמהם
למקום שהם שם, וגם משם תקרב אותם להשם
יתברך ותחזירם בתשובה. וזה בחינת בשכבך
תשמר עליך, ודרשו רבותינו ז"ל בשכבך בקבר,
הינו אפלו בשאתה שוכב בסטרא דמותא
חסוֹשֵׁלֹם, גם אז התורה תשמר עליך לקרב אותך
להשם יתברך. נמצא שמיום שזכינו לקבל התורה
הקדושה, מיום ההוא אין שום הרחקה לישראל
מהשם יתברך לעולם, כי תמיד הם סמוכים אליו
יתברך על-ידי התורה הקדושה שעולה ויורדת
עמהם. וזה עקר גתינת התורה לישראל, כי בודאי
יש צדיקים גדולים שהיו יכולים לעבד את השם
יתברך באמת אפלו אם לא נתנה התורה כמו
שראינו מאבות העולם וכן שאר הצדיקים הגדולים
שהיו קדם מתן תורה, ואף על פי שבודאי גם

לצדיקים כאלו הוא זכות וחסד גדול ענין גתינת
התורה הקדושה, אף על פי כן עקר החמלה והחסד
של השם יתברך בגתינת התורה הקדושה, הוא
שעל-ידי התורה הקדושה כל ישראל יכולים
להתקרב אליו יתברך. כי התורה היא דרך כבושה,
שעל ידה יכול להתקרב אפלו הפחות שבפחותים
ממקום שהוא שם להשם יתברך, ועל-ידי שאנו
מקשרין על-ידי התורה הקדושה באחדותו יתברך
תמיד, על ידי זה אין כח להקללה לחול על ישראל
חסוֹשֵׁלֹם בשום אופן וכמבאר בפנים. וזה שאמר
בלעם בשרצה לקלל ולא יכול אז, אמר מה טבו
אהליך יעקב אהליך דיקא, שעוסקין בהם בתורה,
שעל ידי זה ישראל מקשרין בו יתברך תמיד,
שעל-ידי זה נתהפך גם הקללה לברכה. וזה שאמר
שם: כנחלים נטיו ודרשו רבותינו זכרונם לברכה:
מה נחלים מעלין את האדם מטמאה לטהרה אף
דברי תורה כן, כי התורה מעלה את האדם אפלו
מעמקי הטמאה חסוֹשֵׁלֹם ומטהרת אותו ומקרבת
אותו להשם יתברך. וזה פגנות עלי נהר, הינו רמז
הגן שהוא אצל הנהר שמי הנהר משקין אותו תמיד
ואינם נפסקין ממנו לעולם. כמו כן ישראל הקדושים
הם קרובים אליו ומקשרים בו יתברך תמיד על-ידי
התורה, והחיות דקדשה נמשך להם בתמידות ממנו
יתברך על-ידי התורה הקדושה. (לקוטי הלכות –
הלכות חכירות וקבלנות ב' – אות י"ב לפי אוצר
היראה – תלמוד תורה, ק"ג)

זאת תורת המצרע

(ויקרא י"ד, ב')

תקון המצרע, שהוא הבעל לשון הרע ומחלקת
שעשה מריבה בין אדם לחברו ובין איש לאשתו,
תקונו להשתדל לקרב נפשות להשם יתברך,
שעל-ידי-זה עולה כבודו יתברך מזלותא דגלותא
ועולה לשרשו, עד שעל-ידי-זה נמשך שלום בכלל
ובפרט ונתתקן המחלקת, ועל-ידי-זה נטהר המצרע
הנ"ל מטמאתו. אף הוא צריך לזהר מאד שלא
להשתדל בהתקרבות הנפשות בכדי לגדל כבודו
על-ידי זה, חס ושלום, כי אזי לא יוכל לקרב
הנפשות כלל ולא יקבל תקונו בשלמות, רק יהיה כל
פונתו רק בשביל כבוד השם יתברך (לקוטי הלכות

ועין ארו ואזוב ושני תולעת

(ויקרא י"ד, ד')

נגעים באים על גופות הרוח כמו שפרש רש"י בפרשת מצרע על פסוק ועין ארו ואזוב ושני תולעת. וזהו בחינת ארבעה מראות נגעים כנגד ארבע בחינות שפלות (כמבואר בלקוטי מוהר"ן א', סימן י"ד: שישבר גאותו מארבע בחינות שפלות, כי צריך האדם להקטין את עצמו לפני גדולים ממנו ולפני בני אדם בערכו ולפני קטנים ממנו, ולפעמים שהוא בעצמו קטן שבקטנים, וצריך להקטין את עצמו כנגד מדרגת עצמו), שהם מכניעין ומתקנין בחינות ארבעה מראות נגעים שבאים על גופות. (לקוטי הלכות – הלכות ערלה ה' – אות י"ט)

שתי צפרים חיות טהורות

(ויקרא י"ד, ד')

הנה מי ששומע נגינה ממנגן רשע, קשה לו לעבודת הבורא, וכששומע ממנגן בשר והגון, אזי טוב לו, כמו שיתבאר. כי הנה קול הנגינה נמשכת מן הצפרים, כדאיתא במדרש (ויקרא פ' טז): מפני מה מצרע טהרתו תלויה בשתי צפרים חיות טהורות, יבוא קלניא ויכפר על קלניא. כי נלקה מחמת קולו, שדבר לשון הרע. נמצא מי שהוא בשר, נמשכת הנגינה שלו מן השתי צפרים חיות טהורות. וכתוב בזהר (ויקרא דף נג:), שהשתי צפרים הנ"ל יונקים מאתר דנביאים ינקין. לכך נקרא המנגן חזן, מלשון חזון, הינו לשון גבואה, כי לוקח הנגינה מאתר דנביאים ינקין. וכשהמנגן הוא רשע, אזי הוא לוקח הנגינה שלו מצפרים אחרות שבקלפה. וכתוב בזהר, כי הצפרים שבקלפה יונקין מדדי המלכות, וכד אתפלג ליליא כדין כרוזא כרוז: בצפרים האחוזות בפח, בהם יקשים בני אדם. והתקון הוא שיוכל לשמע נגינה מכל אדם, הוא על ידי שילמד בלילה תורה שבעל פה, הינו גמרא, שהיא בחינת לילה, כדאיתא במדרש: בשהיה משה בחר ארבעים יום וארבעים לילה, לא היה יודע מתי יום ומתי לילה, רק על ידי זה בשהיה לומד תורה שבכתב היה יודע שהוא יום, ובשילמד תורה שבעל פה היה יודע שהוא לילה. נמצא, שהתורה שבעל פה היא בחינת לילה, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין כד:). במחשבים הושבני – זה תלמוד בבלי, וכתוב (בראשית א'): ולחשך קרא לילה. הינו על ידי שילמד ש"ס, יתקן השית עזקאין שבקנה, שמהם יוצא הקול. וזהו: קומי רני בלילה (איכה ב),

הינו שתהיה תקומה להרנה, הינו על ידי הלילה, שהיא גמרא ש"ס. אך בשלומד שלא לשמה, הינו בשביל שיתקרא רבי, הלמוד אינו בחשיבות כל כך, ובשלומד בלילה חוט של חסד נמשך עליו ומגן עליו, שלא יזיק לו המחשבה הנ"ל:

ואיתא בכתבי האר"י ז"ל, כי צפרים שבקלפה הם מחין שבמלכות דקלפה, והשתי צפרים חיות טהורות הם בגין המלכות דקדושה. לפיכך נשתבח דוד לפני שאול (שמואל א טז): וידע נגן; כי הנגינה היא בגין המלכות, לכך ראוי הוא למלכות. וזה שכתוב אצלו (תהלים עח): מאחר עלות הביאו, הינו מאחר המניקות, הינו נצח והוד, כי הם מיניקין לנביאים, והם בגין המלכות:

וזה שאמר רבה בר בר חנה:

[לשון הגמרה] אמר רבה בר בר חנה: לדידי חזי לי החיא אקרוקתא, דחזי כי אקרא דהגרוניא, ואקרא דהגרוניא פמה חזי שתין בתי, אתא תנינא בלעה, אתא פושקנצא ובלעה לתנינא, וסליק יתיב באילנא. תא חזי כמה נפיש חילה דאילנא:

לדידי חזי לי החיא אקרוקתא, ופרש רבנו שמואל: צפרדע, הינו צפר דעה. דחזי כי אקרא דהגרוניא – מלשון קרא בגרון (ישעיה נח), הינו שהנגינה נמשכת ממנו. ואקרא דהגרוניא פמה חזי שתין בתי – הינו על ידי מה תתקן בחינת קרא בגרון, על ידי שתין בתי, הינו על ידי שתין מסכתות. ופרש רבנו שמואל: תלמודא קאמר לה, הינו שילמד תלמוד. אתא תנינא בלעה, ופרש רבנו שמואל: רבה קאמר לה, הינו על ידי שילמד שלא לשמה, יבלע אותה הנחש. וזה שפרש רבנו שמואל: רבה קאמר לה, הינו על ידי שילמד בשביל שיתקרא רבי. אתא פושקנצא, ופרש רבנו שמואל: עורב, הינו על ידי שילמד בלילה, מלשון ערבית. ובלעה, הינו ומגן עליו מן הנחש הנ"ל. וסליק יתיב באילנא – פרש המהרש"א, שהוא בחינת אברהם, שכתוב אצלו (בראשית כא): ויטע אשל, שהוא בחינת חסד. הינו שהחוט של חסד, שנמשך עליו, מגן עליו מן הנחש הנ"ל. תא חזי כמה נפיש חילה דאילנא, הינו שרבה מתמיה את עצמו, שכל כך גבר עלינו חסדו, שאפלו על זה יכול להגן... (לקוטי מוהר"ן א' – סימן ג')

ורחץ במים

(ויקרא י"ד, ח')

כל הטמאים אינם עולים מטמאתן כי אם על ידי מים, וכן אי אפשר לכנס לשום קדושה כי אם על ידי מים, כגון הכהנים בעבודתם. וכן בבקר בקומו, וכן קדם תפלה ותורה צריכין לטבל או לטל ידיו במים, וכל זה מחמת שהמים קדמו לכל הבריאה, כמו

שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. נִמְצָא שֶׁעַקֵר חֲדוּשׁ הָעוֹלָם הִתְחִיל מִן הַיָּמִים, וְעַל-כֵּן שָׁם עַקֵר שֶׁרֵשׁ הַדַּעַת שֶׁל אַמּוֹנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה עַקֵר הַהִתְהַרְהָה, וְרַק עַל-יְדֵי-זֶה נִכְנָסִין בַּעֲבוּדַת הַשָּׁם, כִּי זֶה עַקֵר יִסּוּד הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, בַּחֲנִינָת "בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹקִים" שֶׁהוּא הַתְּחִלַּת הַתּוֹרָה, וְזֶה עַקֵר הַקְּדוּשָׁה וְהַהִתְהַרְהָה. וְלַהֲפֹךְ, כָּל הַטְּמָאוֹת נִמְשָׁכִין מִזְהַמַּת הַנְּחָשׁ, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת כְּפִירָה בְּחֲדוּשׁ הָעוֹלָם, חֵס וְשָׁלוֹם. וְעַל-יְדֵי טְהָרָה בַּיָּמִים, עַל-יְדֵי טְבִילָה אוֹ נְטִילָה כְּפִי הַדִּין, זוֹכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ הָאֵרֶת מִיְמֵי הַדַּעַת שִׁיתַּגְּלֶה לְעֵתִיד, בַּחֲנִינָת "כִּי תִמְלֵא הָאָרֶץ דַּעַה כְּפִי לַיָּם מְכַסִּים", שְׁעַל-יְדֵי-זֶה זוֹכִין לְאֱמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, שֶׁכָּל הַקְּדוּשׁוֹת וְכָל עֲבוּדַת הַשָּׁם תְּלוּיִים בְּאֱמוּנָה זוֹ, כִּי זֶה יִסּוּד הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה, לִידַע וְלְהֵאֱמִין שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ יְחִיד וְקַדְמוֹן וּבְרֵא אֶת הָעוֹלָם יֵשׁ מֵאִן הַמְּחֻלָּט (לְקוּטֵי הַלְכוּת - הַלְכוּת נְטִילַת יַדִּים בַּסְּעוּדָה ד' - אוֹת ד' לְפִי אוֹצֵר הִירָאָה - מְקוּחַ, אוֹת ה')

שבעת ימים לטהרתו ...

ורחץ בשרו במים חיים וטהר

(ויקרא ט"ו, י"ג)

הַעֵקֶר שֶׁצָּרִיךְ לְהֵאֱמִין שֶׁכָּבֵל יוֹם וַיּוֹם נַעֲשִׂים חֲדוּשׁוֹת לְגַמְרֵי. עַל-כֵּן צָרִיכִין לְהַמְתִּין וְלְהַמְתִּין עַד יִגִיעַ יוֹם יְשׁוּעָתוֹ, כִּי ה' יִתְבָּרֵךְ מִצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בְּכָל יוֹם כְּמוֹ שְׁאוּמְרִים בְּבִרְכַת קְרִיאַת שְׁמַע בְּכָל יוֹם, עוֹשֶׂה חֲדוּשׁוֹת וְכוּ' מִצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת וְכוּ', רַק אַף-עַל-פִּי-כֵן צָרִיכִין לְהַמְתִּין הַרְבֵּה עַד תִּצְמַח וְתִתְגַּלֶּה יְשׁוּעָתוֹ בְּשִׁלְמוֹת:

וְכָל זֶה רְמוּזָה לְנוֹ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּדִינֵי טְהָרַת הַטְּמָאִים שֶׁרַב טְהָרְתָן תְּלוּי בַּיָּמִים וּבְזִמְנָן כְּפִי עֵרֶךְ טְמֵאָתָן, כְּגוֹן הַטְּמָאִים בְּיוֹתֵר כְּמוֹ טְמֵא מַת וְזָב וּמִצְרַע צָרִיכִין לְהַמְתִּין שִׁבְעָה יָמִים וְכוּ', וּבַעַל קְרִי וְכוּ' יוֹצֵא צָרִיכִין לְהַמְתִּין יוֹם אֶחָד עַד שִׁיעָרִיב שְׁמִשָּׁן וְיִתְחִיל יוֹם שְׁלֹאֲחֶרְיוֹ, וְכָל זֶה הוּא בַּחֲנִינָה הַנִּזְכָּר שֶׁכָּבֵל יוֹם וַיּוֹם נַעֲשִׂים חֲדוּשׁוֹת לְגַמְרֵי, וְעַל-כֵּן זֶה שֶׁנִּמְצָא וְרוֹצֵה לְהַטְהֵר צָרִיךְ טְבִילָה בְּמִקְוֵה כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ עָלָיו קְדוּשָׁה וְטְהָרָה מִמִּקְוֵה הַעֲלִיזָה שֶׁהוּא הַמִּקְוֵה שֶׁל שְׁבוּעוֹת שֶׁהוּא הַמִּקְוֵה שֶׁל שַׁעַר הַחַמְשִׁים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּכּוֹנֹת הָאָרֶץ ז"ל וּמוֹבָא בְּהַתּוֹרָה וּבַיּוֹם הַכּוֹפְרִים-הַסְּתֵרָה (סִימָן נו) עֵינֵי שָׁם, כִּי מִשָּׁם נִמְשָׁךְ הַהִתְהַרְהָה לְכָל הַטּוֹבָלִים בְּמִקְוֵה לְהַטְהֵר מִטְּמָאָתָן. וְאַחֵר שֶׁהִתְחִילוּ לְהַטְהֵר עַל-יְדֵי הַמִּקְוֵה הַקְּדוּשָׁה עַדִּין לֹא נִגְמַר טְהָרְתָן בְּשִׁלְמוֹת וְצָרִיכִין לְהַמְתִּין עַד שִׁיעָרִיב שְׁמִשָּׁן שֶׁל זֶה הַיּוֹם וְיִתְחִיל יוֹם שְׁלֹאֲחֶרְיוֹ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְטְהַר וְאַחֵר יֹאכַל מִן הַקְּדוּשִׁים", לְהוֹרוֹת שֶׁהַמְשַׁכַּת

הַהִתְהַרְהָה וְהַקְּדוּשָׁה תְּלוּיָה בַּיָּמִים, שֶׁכָּל מָה שֶׁבָּא וְנִתְחַדֵּשׁ יוֹם אַחֵר נִתּוֹסֵף וְנִתְחַדֵּשׁ קְדוּשָׁה יִתְרָה מִלְּמַעְלָה, כִּי רַק בְּשִׁבְלֵי זֶה ה' יִתְבָּרֵךְ מְקַיֵּם עוֹלָמוֹ מִשְׁשֵׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית עַד הַסּוֹף, וּבְכָל עֵת הוּא בּוֹרֵא יוֹם וְלִילָה וְכוּ', כִּי כָּל יוֹם וַיּוֹם שֶׁל כָּל יָמֵי עוֹלָם הוּא בְּרִיאָה חֲדָשָׁה מִמָּשׁ, כִּי יוֹם הוּא עַדִּין לֹא הָיָה מִעוֹלָם. וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְשׁוּם לֵב לְזֶה וְלְהוֹדוֹת לְשִׁמּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּכָל לֵב עַל זֶה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם וְלוֹמַר וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית בְּלֵב שְׁלָם בְּכָל יוֹם וְכוּ'. וְעַקֵר הַתְּחַדְּשׁוֹת בְּכָל יוֹם וַיּוֹם הוּא רַק בְּשִׁבְלֵי לְהַמְשִׁיךְ וְלְהַאִיר מִקְּדוּשָׁתוֹ הַעֲלִיזָה עָלֵינוּ מְחַדֵּשׁ לְעוֹרֵר אוֹתָנוּ לְהַתְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בְּרִצּוֹנוֹת חֲדָשִׁים וְחוֹקִים וְכוּ' לְה' יִתְבָּרֵךְ:

וְעַל-כֵּן הַטְּמֵא שֶׁכָּבֵל וְהִתְחִיל לְהַטְהֵר אֵינּוּ רִשְׁאֵי לְאָכַל בְּתְרוּמָה עַד שִׁיעָרִיב שְׁמִשׁוֹ וַיּוֹבֵא הַיּוֹם שְׁלֹאֲחֶרְיוֹ, כִּי כְּפִי טְמָאָתוֹ, אַף-עַל-פִּי שֶׁהִתְחִיל לְהַטְהֵר וְטָבַל בְּמִקְוֵה, אַף-עַל-פִּי-כֵן אֵינּוּ יוֹצֵא מִיְדֵי טְמָאָתוֹ בְּשִׁלְמוֹת עַד שִׁימְתִין עַל הַתְּחִלַּת הַיּוֹם שְׁלֹאֲחֶרְיוֹ שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ יוֹם חֲדָשׁ קְדוּשָׁה חֲדָשָׁה רִצּוֹנוֹת קְדוּשִׁים חֲדָשִׁים וְאִזְ דִּיקָא יִטְהַר לְאָכַל מִן הַקְּדוּשִׁים. (לְקוּטֵי הַלְכוּת - הַלְכוּת בְּרַכַּת הַשַּׁחַר ה' - אוֹת מ"א)

ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע

(ויקרא ט"ו, ט"ז)

עַל-יְדֵי פְגַם הַבְּרִית, חֵס וְשָׁלוֹם, הֵינּוּ שְׁמוּצִיא זֶרַע לְכַטְלָה, שֶׁזֶה בַּחֲנִינָה שְׁמוּצִיא טְפֵי הַדַּעַת בְּלֹא הַכְּלִי שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת אַמּוּנָה, עַל-יְדֵי-זֶה נִפְגָּם דַּעַתוֹ וְנִפְשָׁט מִן הָאֱמוּנָה וַיְכוּל לְבוֹא לִיְדֵי כְּפִירוֹת גְּדוּלוֹת, חֵס וְשָׁלוֹם, וּמִזֶּה בָּאִין כָּל הָאֲפִיקוֹרְסִים וְהַכּוֹפְרִים וְכוּ' כָּל הַחוּלְקִים עַל צְדִיקוּ-אֱמֶת, שֶׁזֶה גַם-כֵּן בַּחֲנִינָת כְּפִירוֹת, כִּי אִי אֶפְשֵׁר לְהֵאֱמִין בְּהַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּשִׁלְמוֹת בְּלֹא אַמּוּנַת חֲכָמִים וְצְדִיקִים אֱמֵתִיִּים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וַיֵּאמְרוּ בְּה' וּבְמִשָּׁה עַבְדּוֹ", וְעַל-יְדֵי פְגַם הַבְּרִית נִפְגָּם הַדַּעַת, וְעַקֵר הַפְּגַם הוּא מָה שֶׁמְפָשִׁיט הַדַּעַת מִן הָאֱמוּנָה, כִּי עַל-יְדֵי זְוִיג דְּקְדוּשָׁה מִתְחַבֵּר הַדַּעַת עִם הָאֱמוּנָה, שֶׁזֶהוּ עַקֵר שִׁלְמוֹת הַדַּעַת, כִּי אִישׁ וְאִשָּׁה בְּשֶׁרֶשֶׁן הֵם בַּחֲנִינָת דַּעַת וְאֱמוּנָה. וְעַל זֶה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: הַרוֹצֵה לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּטְהָרָה יִשָּׂא אִשָּׁה וְאַחֲרֵי-כֵן יִלְמַד תּוֹרָה, כִּי הַתּוֹרָה הוּא הַדַּעַת שֶׁזוֹכֶה לְזֶה עַל-יְדֵי זְוִיג דְּקְדוּשָׁה. וְלַהֲפֹךְ, כְּשֶׁפּוֹגֵם בְּבְרִית, הוּא מְפָשִׁיט הַדַּעַת מִן הָאֱמוּנָה וְעַל-יְדֵי-זֶה בָּא לִיְדֵי כְּפִירוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְעַל-כֵּן עַל-פִּי-רַב הַנוֹאֲפִים הֵם אֲפִיקוֹרְסִים גְּדוּלִים, אוֹ שֶׁהֵם חוּלְקִים עַל צְדִיקִים וְכַשְׂרִים אֱמֵתִיִּים, שֶׁזֶה גַם-כֵּן בַּחֲנִינָת כְּפִירוֹת כְּנ"ל, כִּי מַחֲמַת שֶׁפְּגַמוּ בְּבְרִית-קְדוּשָׁה וְהַפְּשִׁיטוֹ הַדַּעַת מִן הָאֱמוּנָה, שֶׁזֶה בַּחֲנִינָת שְׁבִירַת

שָׂבָא מִזְהֶמֶת הַנְּחָשׁ, שׁוֹהָ בַחֲנִינֵת הַכַּפִּירוֹת הַבְּאִין מִשְׁבִּירֵת כְּלִים, אִזְ הַזְּוֹנָג אֲסוּר לְגַמְרִי, כִּי לֹא דִי שְׂלֵא יִבְרַר עַל־יְדִי־זֶה מִשְׁבִּירֵת כְּלִים, אֲדַרְבָּא עַל־יְדִי־זֶה יַפְגֵּם וַיִּקְלַקֵּל בְּיוֹתֵר. עֵינֵי פְּנִים (לְקוּטֵי הַלְכוֹת – הַלְכוֹת נְדָה ב', אוֹתוֹת ו' ו' לְפִי אוּצֵר הִירָאָה – בְּרִית, אוֹת ל"ד)

ואחר תטהר

(ויקרא ט"ו, כ"ח)

אִישׁ וְאִשָּׁה בְּשָׂרְשָׁן הֵם בַּחֲנִינֵת דַּעַת וְאִמּוּנָה. וּבְשָׂרוֹצֵין הַכַּפִּירוֹת לְהַתְּנַבֵּר, חַס וְשְׁלוֹם, שְׁהֵם בַּחֲנִינֵת דָּם גְּדוּת, אִזְוִי צְרִיכִין לְהַפְרִישׁ תְּדַעַת מִן הָאִמּוּנָה, כְּדִי שְׂלֵא יִתְנַבְּרוּ בְּיוֹתֵר הַקְּלָפוֹת, שְׁהֵם בַּחֲנִינֵת עֲנָנִין דְּמַכְסִּין עַל עֵינֵינוּ, וְאִזְ צְרִיכִין לְסַמְךָ רַק עַל אִמּוּנָה לְבַד עֵינֵי פְּנִים. וְעַל־כֵּן עֵקֶר טְהֵרַת הַנְּגֵדָה הוּא בְּמִים, כִּי מִימֵי הַמַּקּוּהָ הֵם בַּחֲנִינֵת מִימֵי תְּדַעַת שְׁיִתְנַלוּ לְעֵתִיד עַל־יְדֵי תַרְי מְשִׁיחִין, שְׁעַל־יְדִי־זֶה יִתְבַּטְּלוּ הַקְּלָפוֹת לְגַמְרִי, שְׁהֵם בַּחֲנִינֵת דָּם גְּדוּת. וְעַל־כֵּן, עַל־יְדֵי מִים אֵלּוּ נְטַהֲרַת הַנְּגֵדָה מִטְּמֵאָתָהּ, כִּי אִזְ נְטַהֲרַת הָאִמּוּנָה (שְׁהִיא בַּחֲנִינֵת אִשָּׁה יִרְאֵת ה') בְּשַׁלְמוֹת, וְאִזְ יִכּוּלָה לְהַתְּחַבֵּר עִם דוּדָה, הֵינּוּ עִם תְּדַעַת הַקְּדוּשׁ, שְׁזֶה עֵקֶר הַשְּׁלָמוֹת, שְׁעַל־יְדִי־זֶה נַעֲשֶׂה הוֹלְדָה, הֵינּוּ שְׁנוֹלְדִין וְנִתְגַּלִּין הַשְּׁגוֹת קְדוּשׁוֹת שֶׁל הַשְּׁגַת אֱלֻקוֹת (לְקוּטֵי הַלְכוֹת – הַלְכוֹת נְדָה ב', אוֹתוֹת ח' ט' לְפִי אוּצֵר הִירָאָה – מַקּוּהָ, אוֹת כ"ו)

והזרתם את בני ישראל

(ויקרא ט"ו, ל"א)

ואמרו רז"ל: צריכין לפרוש סמוך לזמנה

אִי אֲפָשֶׁר לְהַמְשִׁיךְ תְּדַעַת לְתוֹךְ הָאִמּוּנָה, כִּי־אֵם בְּשֶׁהָאִמּוּנָה טְהוּרָה וְקְדוּשָׁה, שְׁאִזְוִי שֶׁלָּהּ כַּח לְקַבֵּל אוֹר תְּדַעַת וְלְהוֹלִיד וְלְגַלּוֹת עַל־יְדִי־זֶה הוֹלְדוֹת וְהַתְּגַלּוֹת קְדוּשׁוֹת; אֲבָל תַּכְּף בְּשִׁמְתָעוֹרֵר דָּם־גְּדוּת בְּהָאִשָּׁה יִרְאֵת־הַשֵּׁם, כְּכִיכּוּל, דְּהֵינּוּ כְּשִׁמְתָחִילִין לְבַלְבֵּל אֵת אִמּוּנָתוֹ בְּקַשְׁיוֹת וּכְפִירוֹת הַנִּמְשָׁכִין מִשְׁבִּירֵת כְּלִים, שְׁזֶה בַּחֲנִינֵת דָּם־גְּדוּת, כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: עֲבוּדָה זְרָה מִטְּמֵאָה כְּנֵדָה, אִזְוִי אֲסוּר לוֹ לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַמְשִׁיךְ תְּדַעַת לְתוֹךְ הָאִמּוּנָה, כִּי אִזְ צְרִיךְ לִישֵׁב בְּדָד וּלְבַרַח מִן תְּדַעַת לְגַמְרִי, דְּהֵינּוּ שְׂלֵא יִשְׁתַּמֵּשׁ עִם תְּדַעַת כִּלְל וְלֹא יַחַבֵּר אִזְ אֵת תְּדַעַת עִם הָאִמּוּנָה כִּלְל, דְּהֵינּוּ שְׂלֵא יִרְצֶה לְהַמְשִׁיךְ תְּדַעַת לְהַבִּין וּלְתַרְץ הַקַּשְׁיוֹת וְהַתְּקִירוֹת וְהַכַּפִּירוֹת הָעוֹלִים עַל מַחוּ, כִּי תַכְּף בְּשַׁעוֹלִים עַל דַּעַתוֹ קַשְׁיוֹת וּכְפִירוֹת, חַס וְשְׁלוֹם, אִזְוִי הוּא צְרִיךְ לְסַמְךָ רַק עַל הָאִמּוּנָה לְבַד כְּדִי שׁוּם הַבְּנֵת תְּדַעַת, כִּי כְּשִׁירְצָה אִזְ לְהַבִּין בְּשַׁכְּל, אִזְוִי יִתְנַבְּרוּ הַקַּשְׁיוֹת וְהַכַּפִּירוֹת, שְׁהֵם בַּחֲנִינֵת

כְּלִים, וְנִשְׁבַּר וְנִתְקַלְקַל הָאִמּוּנָה וְהַדַּעַת אֲצֵלָם, עַל־יְדִי־זֶה בְּאוֹ לִידֵי כַּפִּירוֹת לְכַפֵּר בְּהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ וּבְהַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִים, וְנִדְמָה לָהֶם שְׁהֵם חַכְמִים גְּדוּלִים, וְאִינֵם רוֹצִים לְהַשְׁלִיךְ שְׁכֵלָם הַעֲבוּר וְהַפְּגוּם וְהַמְקַלְקַל וְהַמְלַכְלֵךְ בְּזִהְמַת תַּאוֹת נְאוּף, וּמַקְשִׁים קַשְׁיוֹת, חַס וְשְׁלוֹם, עַל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ אוֹ עַל צְדִיקִים וּכְשָׁרִים אֲמִתִּיִים, וְכֵל זֶה מַחְמַת פְּנֵם הַבְּרִית כְּנַ"ל. וְזֶה שְׁכַתּוֹב בְּזִהְר הַקְּדוּשׁ, שְׁעַל פְּנֵם הַבְּרִית אִין מוֹעִיל תְּשׁוּבָה, וּבְאִמַּת אִיתָא בְּכָל הַסְּפָרִים שְׁמוֹעִיל תְּשׁוּבָה גַם לְעוֹן זֶה. אִךְ הַכּוּנָה הִיא, שְׁקַשְׁשָׁה לוֹ לְשׁוֹב מַחְמַת שְׁדַעַתוֹ נִפְגֵּם מְאֹד, וּכְשִׁירְצָה לְשׁוֹב, בּוֹדָאי יִתְנַבְּרוּ עֲלֵיו הַכַּפִּירוֹת וְהַבְּלָבוּלִים וּמַחְמַת זֶה לֹא יִכּוּל לְשׁוֹב; אֲבָל אִם הוּא רוֹצֶה לְחוּם בְּאִמַּת עַל נַפְשׁוֹ לְהַצִּיל נַפְשׁוֹ מִן הַשְּׂאוּל תַּחַתְיוֹת וּמַתְחַתְיוֹ, וַיִּשְׁלִיךְ וַיִּסְלַק שְׁכֵלוֹ לְגַמְרִי בְּאֵלּוֹ אִין לוֹ שׁוּם שְׁכָל וְדַעַת כִּלְל וַיִּסְמַךְ עַל אִמּוּנָה לְבַד, וַיִּאֲמִין בְּאִמַּת בְּהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ וּבְצְדִיקִים אֲמִתִּיִים בּוֹדָאי יִזְכֶּה לְשׁוֹב אֵל ה' וַיִּרְחַמְהוּ וְאֵל אֱלֻקֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסַלַח, כִּי עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה עַל פְּנֵם הַבְּרִית הוּא, שְׁיִתְנַבֵּר וַיִּתְחַזַּק בְּכָל עוֹ, וַיַּעֲתִיר וַיַּפְצִיר לְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ הַרְבֵּה בַתְּפִלוֹת, שְׁיִזְכֶּה לְאִמּוּנָה שְׁלָמָה, כִּי עֵקֶר הַפְּנֵם שְׁלוֹ הוּא בְּאִמּוּנָה, וְעַל־כֵּן עֵקֶר תַּקּוּנׁוֹ הוּא עַל־יְדֵי אִמּוּנָה. וְהַעֵקֶר שְׁיִשְׁלִיךְ שְׁכֵלוֹ לְגַמְרִי בְּאֵלּוֹ אִין לוֹ שׁוּם שְׁכָל כִּלְל, וַיִּתְחַזַּק בְּאִמּוּנָה שְׁלָמָה לְבַד בְּהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ וּבְצְדִיקִים בַּתְּכִלִּית הַפְּשִׁיטוֹת, כְּדַרְךְ הַהַמּוֹן־עִם שְׁיִשׁ לָהֶם אִמּוּנָה שְׁלָמָה בְּלִי חַכְמוֹת כִּלְל, וְאִזְ יִזְכֶּה לְתַקֵּן כָּל פְּגַמָיו בּוֹדָאי בְּלִי סַפֵּק וַיִּזְכֶּה לְתְּשׁוּבָה שְׁלָמָה (לְקוּטֵי הַלְכוֹת – הַלְכוֹת נְדָה ב', אוֹת י"א לְפִי אוּצֵר הִירָאָה – בְּרִית, אוֹת ל"ה)

ותהי נדתה עליו

(ויקרא ט"ו, כ"ד)

בְּכַל־עַת שְׁצְרִיכִין לְעַשׂוֹת אִיזָה יַחוּד בְּקַדְשָׁה שְׁהוּא בַּחֲנִינֵת דְּבִקּוֹת (עֵינֵי פְּנִים), צְרִיכִין לְעוֹרֵר תַּחֲלַת הַצְּמִצּוּם וּלְבַרַר בְּרוּרִים מִשְׁבְּרֵי־כְלִים. וְעַל־כֵּן אֲפִלוּ בְּזוּנָג הָרוּחָנִי וַיַּחוּדֵי הַמְדוּת הַקְּדוּשִׁים צְרִיכִין לְהַשְׁמֵר מְאֹד מֵאֲחִיזַת הַקְּלָפוֹת וְהַכַּפִּירוֹת הַבְּאִים מִשְׁבְּרֵי־כְלִים; מְכַל־שְׁכֵן בְּזוּנָג הַנְּשָׁמִי, כִּי אִף־עַל־פִּי שְׁזוּנָג דְּקַדְשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל יִקָּר מְאֹד וְנִגְלִין עַל־יְדִי־זֶה נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמִי שְׁזוּכָה שְׁיִהִיָה זְוֹנָג בְּקַדְשָׁה כְּרָאוּי, אִזְוִי נַעֲשֶׂה עַל־יְדִי־זֶה יַחוּד קַדְשָׁא־בְּרִידָה הוּא וּשְׁכִינָתָהּ, כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: זְכוּ שְׁכִינָה שְׁרוּיָה בִּינֵיהֶם, אִף־עַל־פִּי־כֵן אֲפִלוּ מִי שְׁזוּנָג בְּקַדְשָׁה גְּדוּלָה אֲסוּר לְהִיֹּת רְגִיל בְּזֶה כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כְּכִדִּי שְׂלֵא יִתְנַבְּרוּ הַקְּלָפוֹת שְׁאֲחִיזוֹתֵם בְּשְׁבִירֵת כְּלִים שְׁעוֹסְקִין לְבַרַר אִזְ, וְעַל־כֵּן צְרִיכִין לְפָרֵשׁ אֲפִלוּ מִן הַתְּתֵר. אֲבָל כְּשִׁמְתָעוֹרֵר דָּם־גְּדוּת

שבת שלום

"אין צדקה נחשבת

כמו צדקת הדפוס"

[רבי נתן]

בכל סניפי הדואר,

חשבון מס' 7-2255-89

טוב להגיד ולשיר

נְנַחֵם נַחֵם נַחֵם נַחֵם מֵאֹמֶן

לזכות לכל הישועות

דַּם־נְדוּת, עַל הַשֶּׁכֶל, וְלֹא דֵי שְׁלֵא יִתְקַן אֶת הָאֲמוּנָה
עַל־יְדֵי הַשֶּׁכֶל, אֲדַרְבֵּה, הָאֲמוּנָה וְהַשֶּׁכֶל יִהְיוּ נִפְגְּמִין
וְנִתְקַלְקְלוּ יוֹתֵר עַל־יְדֵי־זֶה, בְּבַחֲנֵת "וַתְּהִי נִדְתָּה
עָלָיו", וַיִּתְפַּסֵּל הַשֶּׁכֶל וְהָאֲמוּנָה לְגַמְרֵי וַיְכוּל לְבֹא
עַל־יְדֵי־זֶה לְכַפִּירוֹת גְּמוּרוֹת, רַחֲמָנָא לְעֻלָּן. וְזֶה
בְּחֵינַת חֶמֶר אֶסּוּר נְדָה, כִּי אִישׁ וְאִשָּׁה בְּשֶׁרֶשֶׁן הֵם
בְּחֵינַת דַּעַת וְאֲמוּנָה, וּכְשֶׁמֶתְעוֹרֵר הַדַּם־נְדוּת, חֵם
וְשָׁלוֹם, שֶׁהֵם בְּחֵינַת הַכַּפִּירוֹת, אִזְ נֶאֱמַר: "וְאֵל אִשָּׁה
בְּנִדַת טְמֵאתָהּ, לֹא תִקְרַב", שְׁלֵא יִתְגַבֵּר הַדַּם־נְדוּת,
חֵם וְשָׁלוֹם, עַל הַדַּעַת הַקְּדוּשָׁה וַיִּתְפַּסֵּל הַדַּעַת
וְהָאֲמוּנָה לְגַמְרֵי וַיִּתְגַבְּרוּ הַכַּפִּירוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם. וְאִז
עָקַר הַתְּקוּן, שִׁיחִיָּה פְרוּד בֵּין הַדַּעַת וְהָאֲמוּנָה, וְאִז
צָרִיכִין לְסַלֵּק הַדַּעַת לְגַמְרֵי וְלְסַמֵּךְ רַק עַל אֲמוּנָה
לְבָד. וְזֶה: "וַהֲזַרְתֶּם אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל", וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
ז"ל, שֶׁצָּרִיכִין לְפָרֵשׁ סְמוּךְ לְוִסְתָּהּ, כִּי לֹא מִבְּעֵינָא
בְּעַת נְדוּתָהּ צָרִיכִין לְפָרֵשׁ, אֶלֶּא אִפְלוּ סְמוּךְ לְוִסְתָּהּ,
הֵינּוּ תַכְפֵּךְ בְּשִׁיּוּדְעִין שִׁיתְחִילוּ לְעֻלוֹת עַל הַדַּעַת אִיזָה
קְשִׁיוֹת וּכְפִירוֹת שֶׁהֵם בְּחֵינַת דַּם־נְדוּת, אִזְי תַכְפֵּךְ
צָרִיכִין לְהַפְרִישׁ אֶת הַדַּעַת לְבִלִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִמּוֹ
כָּלֵל, רַק לְסַמֵּךְ עַל אֲמוּנָה לְבָד. וְהַכָּלֵל, שֶׁאֶסּוּר
לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם דַּעַתוֹ כִּי־אֵם בְּעַת שֶׁהָאֲמוּנָה עַל
מְכוּנָה, שֶׁהָאֲמוּנָה חֲזָקָה וְנִכּוּנָה אֶצְלוּ בְּתַקְפָּה גְדוּלָה
וְאִין לוֹ שׁוּם סַפֵּק וְקִשְׁיָא כָּלֵל. וְאִז בְּשֶׁהָאֲמוּנָה חֲזָקָה
וְנִכּוּנָה אֶצְלוּ בְּאֵמֶת בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת בְּתַקְפָּה
גְדוּלָה, אִז יֵשׁ לוֹ רִשׁוּת לְרַדְּף וּלְהַשְׁתַּוֵּקֵק לְהַשִּׁיג וּלְיַדַע
מַעַט מִמֶּנּוּ יִתְבַרֵךְ כְּפִי מַדְרַגְתּוֹ, כִּי לְכַד נּוֹצֵר, בְּגִין
דִּישְׁתַּמוּדְעִין לֵה; אֲבָל תַכְפֵּךְ כְּשֶׁמֶתְחִילִין לְכַנֵּס בּוֹ
אִיזָה קְשִׁיוֹת וְחִקִירוֹת, שֶׁזֶהוּ בְּחֵינַת דַּם־נְדוּת, אִז
צָרִיךְ לְבַרַח מִן הַשֶּׁכֶל לְגַמְרֵי וְלְבִלִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם
הַשֶּׁכֶל כָּלֵל, רַק לְסַמֵּךְ עַל אֲמוּנָה לְבָד (לְקוּטֵי הַלְכוֹת
– הַלְכוֹת נִידָה ב' – אוֹתִיוֹת ז' ה', וְעִיין שֵׁם אוֹת ט';
לְפִי אוֹצֵר הִירָאָה – אֲמוּנָה, אוֹת צ"ו)

לאחינו כל בית ישראל

הוצאת חומשים עם פירוש
הלקוטי הלכות

במחיר הקרן

125 ₪ לסט (5 כרכים)

פרטים והזמנה: 054-8429006 (מאיר)